

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1513/2024
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. Кривичног законика у вези члана 33. у вези члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душка Вилотијевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 11/16 од 08.02.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 660/23 од 11.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душка Вилотијевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 11/16 од 08.02.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 660/23 од 11.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 11/16 од 08.02.2023. године окривљени АА оглашен је кривим за продужено кривично дело примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. у вези члана 61. став 1. и 5.КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.06.2014. до 23.07.2014.године, за коју је одређено да ће је издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајњу до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљеном је на основу члана 85. КЗ, изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности у року од једне године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања ове мере безбедности.

Поред тога, окривљени је на основу члана 261. ЗКП и 264. ЗКП обавезан да на име трошкова кривичног поступка и то судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 660/23 од 11.12.2023. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Душко Вилотијевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати и то пресуди Вишег суда у Крагујевцу СПК 7/19 од 13.03.2019. године.

С тим у вези бранилац окривљеног наводи да је СПК пресуда споразум о признању кривичног дела који је закључио окривљени ББ са јавним тужиоцем, односно његова нагодба са тужиоцем и да се из такве пресуде не утврђују чињенице наведене у опису кривичног дела које је окривљени признао. По наводима браниоца СПК пресуда није исправа из члана 138. став 2. ЗКП, па се као таква не може ни користити у другом кривичном поступку. Имајући у виду да је суд засновао одлуку на овом доказу, исти је прибављен супротно члану 16. и 84. ЗКП

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани, а ово из следећих разлога:

У списима предмета се налази пресуда СПК 7/19 од 13.03.2019. године, која је изведена као доказ чињенице да је окривљени ББ оглашен кривим за продужено кривично дело примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. у вези члана 61. став 1. и 5.КЗ и у том смислу је правноснажна пресуда као исправа – законит доказ.

Што се тиче кривице окривљеног АА, првостепени суд није само на пресуди СПК 7/19 од 13.03.2019. године којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела окривљеног ББ, засновао побијану правноснажну пресуду, већ је пресуду засновао и на другим писаним доказима изведеним у току поступка, а који по начину прибављања и по својој садржини представљају законите доказе на којима се пресуда може заснивати. Према томе, супротно наводима захтева, доказ није исказ окривљеног ББ, већ правноснажна пресуда донета од стране надлежног суда у законитом поступку, па су оцењени као неосновани наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводима да је незаконит доказ наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Крагујевцу Стр.кри 41/14 од 21.03.2014. године, којом је наређена примена мере тајног надзора комуникације према ББ, због основане сумње на кривично дело примање мита из члана 367. КЗ.

У вези наведене повреде, бранилац окривљеног истиче да је чланом 167. став 2. ЗКП прописано да се наредба о мери тајног надзора комуникације односи на тачно одређено лице, у конкретном случају окр. ББ, а да се у наредби не помиње окривљени АА, као и да мора постојати образложени захтев ВЈТ у Крагујевцу да би се донела оваква наредба, а који такође не постоји, чиме је ова доказна радња – наредба судије за претходни поступак незаконита, као и транскрипти разговора од 06.04.2014. године произашли из ње.

Исте наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адвокат Душко Вилотијевић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд - Апелациони суд у Крагујевцу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 660/23 од 11.12.2023. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 3, први, други, трећи и четврти став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

И по оцени Врховног суда материјал прикупљен применом наведене посебне доказне радње, се могао користити као доказ у кривичном поступку, у смислу члана 164. ЗКП. Ово из разлога што је наредба о мери тајног надзора комуникације донета у односу на окр. ББ, па је применом те доказне радње, прикупљен материјал и у односу на окр. АА и у односу на кривично дело које је

обухаваћено одредбом члана 162. ЗКП, те овакав доказ представља случајни налаз који се може користити у складу са наведеном одредбом ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд оцењује као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава доказну снагу СПК пресуде, истичући наводе одбране окр. ББ, а који наводи су по ставу браниоца супротни закљученом споразуму о признању кривичног дела, те истицањем чињеница где се ко од полицијских службеника - окривљених налазио приликом вршења службеног задатка, на који начин бранилац полемише са чињеничним наводима утврђеним током поступка. Поред тога, бранилац окривљеног истиче као спорну и наредбу судије за претходни поступак Вишег суда у Крагујевцу Стр.кри 53/14 од 09.04.2014. године којом је наређена примена мере тајног надзора комуникације према АА, због основане сумње на кривично дело примање мита из члана 367. КЗ. Међутим, бранилац не истиче незаконитост овог доказа, већ полемише са истим, истичући да се наведена наредба не односи на критичне догађаје за које је окривљени АА оглашен кривим, те да наведена наредба није била од утицаја у овом кривичном поступку, на који начин одбрана и овим наводима полемише са утврђеним чињеничним стањем током кривичног поступка у смислу члана 440. ЗКП.

Поред тога бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Међутим, како повреде одредбе члана 440. ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП као и члана 460. ЗКП на који указује у захтеву за заштиту законитости, не представљају законске разлоге у оквиру повреда побројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у оцену ових повреда није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић